

ikke bryde sig videre om at spare noget op selv. Jeg tror, at faste Takster baade i dette Tilfælde, hvis vi komme saa vidt, og i alle andre Tilfælde, ville være en langt sundere Vej at gaa.

Hvorvidt Bidragene her komme Børnene til gode, er naturligvis, som jeg nævnede, ligesom for de uægte Børns Vedkommende, tvivlsomt. Der er ingen videre Kontrol. Der staar ganske vist i § 12, at det kan bestemmes, at der for Bidragsbeløbet skal anskaffes Fødemidler eller Klæder til Barnet, og det er meget rigtigt; men hvorvidt Barnet kommer til at spise disse Fødemidler o. s. v., ved man ikke noget om. Det forekommer mig, at man der uddeler Pengene lidt for meget uden Kontrol med, at det, som skulde opnaas ved Loven, nemlig en god Opdragelse og Sundhed for Børnene, i Virkeligheden opnaas.

Samtidig med, at jeg har disse Indvendinger mod dette Lovforslag og vor sociale Lovgivning i det hele taget, maa jeg som andre Talere sige, at det undrer mig, at dette Lovforslag er kommet frem paa en Tid, hvor vi give Skattepaalæg i store Maader. Vi ville borttage Tilskuddene fra Kommunerne, og alle vide dog, at Kommunerne sidde ret haardt i det, og nu opstille vi dette store Krav til de samme Kommuner. Der er jo en Beregning over, hvad Loven vil koste. Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at den er saa skønsomæssig, at den maaske snarest er mere vildledende end vejledende.

Jeg maa altsaa sige for mit Partis Vedkommende, at man kunde maaske borteliminere de finansielle Betæneligheder, hvis vi fra vor Side vare sikre paa, at dette var et godt Lovforslag, og at vi skulde gaa videre i den Retning, som denne og de tidligere Love have antydet, men det ere vi langt fra sikre paa. Jeg antager, at der bliver nedsat et Udvalg om dette Lovforslag, og jeg vil slutte med at udtale det Haab, at man enten gennem dette Udvalg eller fra dette Udvalgs Side vil komme ind paa at optage en virkelig samlet Overvejelse af vore sociale Love enten alle eller i alt Fald de sociale Love, som angaa Forsørgelsen af Børn.

Trier: Nogen meget varm Modtagelse kan det jo ikke siges, dette Lovforslag hidtil har faaet under Forhandlingerne her i Salen. Det er dog maaske et naturligt Supplement til, hvad der i det hele taget er gennemført i human Retning, til det, man kunde kalde det offentlige Filantropi overfor de smaat-

stillede: Dette, at Enker nu drages ind med under denne Forsørgelse, er vistnok i og for sig et Formaal, hvis Værdi alle maa være enige om at anerkende. Noget mere tvivlende er jeg overfor Enkemændene; jeg synes i alt Fald, det er et Spørgsmaal, der trænger i høj Grad til Undersøgelse.

I § 1 staar der, at Enker og Enkemænd faa en Understøttelse til deres Børn. I Lovens Overskrift staar der, at her er Tale om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd. Efter § 1 er det en Understøttelse til Forældrene, som de skulde bruge til Børnene, efter Titelen en Understøttelse til Børnene, som blot skulde være kvalificerede ved at være Børn af Enker eller Enkemænd. Der er lidt underligt svingende i denne dobbelte Form for en Tanke, som dog formodentlig har været den samme i begge Tilfælde. Men jeg forstaar, at der kan ligge noget i at henlede Opmærksomheden netop paa det Punkt. Det forekommer mig nemlig at være en Hovedsag ved det hele, at man virkelig sikrer Børnene de Penge, som det offentlige herved tilsiger Forældrene, og det er jo det, man har for Øje, naar man ovenover Loven har skrevet, at det er en Understøttelse til Børn.

Lovforslaget har ogsaa ment at burde sikre, at Pengene faa den rette Anvendelse, ved at der i § 12 og § 13 etableres et Tilsyn dermed. Det er ifølge § 12 Kommunalbestyrelsen, der har Tilsynet med, at Underholdsbidragene anvendes paa forsvarlig Maade til Gavn for det paagældende Barn. Jeg antager, at et Tilsyn med dette Formaal heller ikke kan undværes, hvis man ikke, navnlig ligeoverfor Forældre, som ikke have den allermest samvittighedsfulde Opfattelse af deres Forældrepligt, skal risikere, at Pengene i Virkeligheden ikke komme Børnene til gode. I § 13, som særlig gælder for København, er det ikke ganske klart, om man er i fuld Overensstemmelse med, hvad der staar i § 12. Ifølge § 13 skal et Udvalg for Københavns Vedkommende træde i Stedet for Kommunalbestyrelsen andetsteds. Det er maaske ikke grebet ud af Luften, hvad et æret Medlem allerede har peget paa, at det kan være tvivlsomt, om det er den mest praktiske Vej at gaa ved Gennemførelsen af denne Sag, og om et saadant Udvalg ikke maaske vil blive for sammensat en Mekanisme til at kunne virke hurtigt og slagfærdigt, som der i mange Tilfælde maa virkes i Sager af den Art. Jeg skal ikke sige noget bestemt derom, men der kunde jo være det, der talte for, at den Del af Administrationen, som har f. Eks. Alder-